

РЕШЕНИЕ

№ 30337

гр. София, 30.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в
публично заседание на 09.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **7725** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - 178 АПК вр. чл.84 ал.3 ЗУБ.

Образувано е по жалба от 18.06.2026г. на Ю. Е., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданка на К., лично и като законен представител на малолетното си дете С. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданка на К., чрез процесуален представител, срещу Решение № 925/08.06.2026г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което им е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата и в съдебно заседание твърди, че постановеното решение е неправилно и незаконосъобразно, като постановено в противоречие с материалния закон и нарушение на административнопроизводствените правила. Излага се становище, че в оспорения акт неправилно са анализирани фактите, свързани с личното положение на жалбоподателите, като се акцентира на влошеното психическо състояние на майката и интегрирането и на двете жалбоподателки в България. Твърди се, че двете пребивават в България дълъг период от време, през който са създали социални връзки с България, като обратното на това-в държавата им по произход нямат роднини и са прекъснали връзката си с К.. Акцентира се на необходимостта от защита на интереса на детето. По същество се иска отмяна на решението.

Ответникът - Председателят на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, чрез процесуалния си представител, в съдебното заседание, оспорва жалбата, като счита решението за правилно и законосъобразно и твърди, че при издаване на оспореното решение са спазени изискванията за законосъобразност и същото е в съответствие с материалния и процесуалния

закон. Посочва се, че съпругът на жалбоподателката е с отказ за предоставяне на международна закрила. Твърди, че напълно е изяснена бежанската история за двете жалбоподателки. Моли съдът да остави жалбата без уважение, като остави в сила оспорваното решение.

Административен съд С.-град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 30.01.2024г. Ю. Е., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданка на К., лично и като законен представител на малолетното си дете С. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданка на К., е подала нова молба за предоставяне на международна закрила с № ОС-13-195/30.01.2024г. от свое име и от името на дъщеря си до председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС. –л.103

По делото са представени доказателства, видно от които жалбоподателката е информирана писмено, на разбираем за нея език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията и, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ).

На 29.03.2024г. е получено писмо от ДАНС с изразено становище, че не възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателите, в случай че отговорят на условията на ЗУБ. /лист 70/

В хода на административното производство са представени педагогическа характеристика от 17.01.2024г. за С. М. –ученичка в 3-ти клас на Национално средно училище „С.“-л.84, удостоверение за завършен трети клас на С. М.-л.52, удостоверение за завършен първи прогимназиален клас на Е. П. /син на Ю. Е./, амбулаторен лист за преглед на Ю. Е. за преглед на 18.12.2023г., видно от което Е. е с депресивно настроение и е и изписано медикаментозно лечение-л.81, договор за наем от 05.07.2023г. между Ю. Е. и Л. П. с адрес на жилището в [населено място],[жк].

На 28.06.2024г. ДАБ при МС са изпратили писмо до Директора на дирекция „Социално подпомагане“-К. село с молба на основание чл.15 от Закона за закрила на детето назначеният социален работник от дирекция „Социално подпомагане“ по местоживее да изрази становище, респ. да представи социален доклад за М. С.. –л.59.

На 11.04.2026г. в ДАБ е получен социален доклад рег. №УП 19725/11.04.2024г. от Агенция за социално подпомагане относно М. С. със заключение, че основните права на М. С. не са нарушени, към момента не съществуват рискове за развитието на детето, в интерес на детето е да живее в сигурна и спокойна страна и да може да продължи образованието си, като относно процедурата за предоставяне или отказ от статут е посочено, че компетентен орган е ДАБ.-л.51-52

На 21.06.2024 г. е проведено интервю с Ю. Е., лично и като майка на М. С., за което е съставен протокол /лист 55/. По време на интервюто Е. е заявила, че семейството и-тя, съпругът и, сина и дъщеря и от 2017г. са в България и не са се връщали в К.. Посочва, че психическото и състояние е ново обстоятелство за представяне на международна закрила, тъй като постоянно е с чувство на страх, депресивно чувство и провежда медикаментозно лечение. Посочва, че тя работи, децата и посещават училище, говорят свободно български език. Не е членувала в политическа партия или организация в К., не е имала проблеми с официалните български власти. Като причини за напускане на К. е посочила, че през 2016-2017г. съпругът и е бил заплашван, поради което семейството е започнало да се крие и да сменя адреси, тъй като „корупционната система е голяма и можеха да ни открият“, телефоните в К. се подслушват. Смята, че ако се завърнат в К. съпругът

и ще бъде задържан заради нелегалното му напускане на К. и семейството да бъде открито от мафията, която е свързана с полицията и правителството.

На 17.10.2024г. е проведено интервю със С. М.-л.47 и сл. По време на интервюто М. е заявила, че е на 10 години, не помни кога и как е пристигнала в България /майката допълва, че С. М. тогава е била на 3 години/. Посочила е, че ходи на училище, има приятели и и е весело, живее с майка си, брат си и баща си, но не знае откога живее в България.

За преценката на основателността на подадената молба за международна закрила, са изготвени справки на дирекция „Международна дейност“ в ДАБ при МС за изясняване на актуалната обществено-политическа обстановка в Руската федерация-л.29. В справката от 16.02.2026г. от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ за актуалната обществено -политическа обстановка в К. е посочено, че политическата система остава авторитарна, опозицията е слаба, а ситуацията с човешките права остава критична. По отношение на сигурността в страната се сочи, че обстановката е стабилна, нивото на престъпност е умерено, като са най-чести джебчийските кражби в големите градове, а терористичната заплаха се оценява като ниска до средна. Посочено е, че е налице наказателно преследване за лица, участвали в митинги и протести през януари 2022г.

С Решение № 925/08.06.2026г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на двете жалбоподателки.

След анализ на заявените от жалбоподателките обстоятелства, сочени като основания за предоставяне на международна закрила, е прието от административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец съгласно чл. 8 и чл. 9 ЗУБ. В решението е посочено, че липсват законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8 ЗУБ. По отношение на чл. 9 ЗУБ се посочва, че лицата не са направили релевантно искане за предоставяне на закрила от държавата си.

По отношение на условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т.1 и т.2 от ЗУБ е посочено от органа, че в молбата за закрила липсват твърдения за реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Не се установява спрямо лицето да са предприети такива действия от официалните власти на К., самите жалбоподателки не излагат подобни твърдения в молбата си за международна закрила.

Разгледана е хипотезата за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като е посочено, че не се установяват разширенията, дадени в решение от 17.02.2009г. на СЕО по дело С-465/2007г. и в чл. 15 б. а) и б) от Директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане на чл.9, ал.1, т. 1 и 2 ЗУБ. В решението е посочено, че от приложената по делото справка не може да се направи извод за наличието на въоръжен конфликт на територията на цялата страна, и не е установено спрямо молителките да са налице сериозни потвърдени заплахи, които да са актуални към момента на производството, за да се счита, че ако се завърне на територията на държавата си по произход, то би изправен пред риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут.

С оглед на така установената фактическа обстановка и събраните доказателства по делото, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ

на обжалване валиден административен акт. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 48, ал. 1 ЗУБ. Спазени са административнопроизводствените правила-от доказателствата по делото се установява, че жалбоподателките са информирани писмено, на разбираем за тях език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията им, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Преди провеждането на интервюто са дали съгласието си, заявили са, че няма пречки за провеждането му, по време на интервюто е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език.

След провеждане на интервюто са удостоверили с подписа си, че няма възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбите са разгледани индивидуално, като на кандидатите е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не са ограничени да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон в частта, в която е отказано предоставяне на статут на бежанец. Решението е постановено след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основния по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателите са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. Административният орган е взел предвид справките на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ относно К., с отчитане на общото положение в държавата на произход на жалбоподателките, актуалната политическа и икономическа обстановка към датата на издаване на решението. Отделно от това, в мотивите на оспорваното решение е проследена цялата история на двете жалбоподателки, като молбите им са разгледани в контекста на цялото семейство. Правилни са изводите на административния орган, че от изложеното от страна на жалбоподателката Е., лично и като законен представител на малолетната си дъщеря, не е установен основателен страх от преследване в държавата им по произход и това преследване да е по причина рада, религия, националност, принадлежност към социална група или политическо убеждение. В оспорваното решение е направен подробен анализ на заявеното от Е..

Мотивите на решението разкриват пълен анализ на доказателствените материали, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила. Отказът за предоставяне на международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно преценката на обществено-политическа обстановка в К. и липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки по чл.8 ЗУБ.

Материалноправните предпоставки за предоставяне статут на бежанец са установени в нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нормата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, като по тези причини същият не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези

раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването. Според дефиницията, дадена с нормата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Също така недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че държавата или партии или организации, контролиращи значителна част от нейната територия, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследването. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Посочените мотиви по време на проведеното от ДАБ интервю настоящият състав намира, че не са от кръга на обстоятелствата по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не е налице основание за предоставяне на хуманитарен статут. Кандидатът не е преследван поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждения. Спрямо него не е било упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии.

По изложените съображения решението в частта, в която председателят на ДАБ-МС е отказал на основание чл.75, ал.1, т.2 от ЗУБ да предостави на жалбоподателките статут на бежанец е законосъобразно и обжалването в тази част следва да бъде отхвърлено.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон и в частта, в която е отказано предоставяне на хуманитарен статут. Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателките са напуснали К. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу семейството не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или

международен въоръжен конфликт. При преценката за наличието на тези основания, следва да се съобрази задължителното тълкуване на чл. 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № C-465/07 на разширен състав на Съда на Европейските Общности, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011). В него е посочено, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Конкретизирано е, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № C-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена.

В случая изводите на административният орган са правилни предвид направения анализ на фактите на базата на представените доказателства по делото и заявеното в представената бежанска история на жалбоподателките, подробно и правилно анализирани в оспореното решение.

Не на последно място трябва да бъде отбелязано, че при разглеждането на този въпрос съдът съобразява и решение на Съда на Европейския съюз от 12 септември 2024г. по дело C-352/23г., съгласно което държава членка не е длъжна да предостави по императивни хуманитарни съображения право на пребиваване на незаконно пребиваващ на територията ѝ към момента гражданин на трета страна, каквато и да е продължителността на това му пребиваване. В точка 54 от решение на Съда на Европейския съюз от 12 септември 2024г. по дело C-352/23 г. е посочено, че с оглед на изложеното на първия, третия и петия въпрос следва да се отговори, че Директива 2011/95 трябва да се тълкува в смисъл, че допуска държава членка да предостави на гражданин на трета страна право на пребиваване по съображения, които нямат никаква връзка с общия разум и целите на тази директива, стига това право на пребиваване да е ясно разграничено от предоставяната на основание на тази директива международна закрила. В точка 79 от посоченото решение е прието, че членове 1, 4 и 7 от Хартата във връзка с Директива 2008/115 трябва да се тълкуват в смисъл, че държава членка *не е длъжна* да предостави по императивни хуманитарни съображения право на пребиваване на незаконно пребиваващ на територията ѝ към момента гражданин на трета страна,

каквато и да е продължителността на това му пребиваване. Докато обаче не бъде изведен, този гражданин може да се ползва от правата, гарантирани му както от Хартата на основните права, така и от член 14, параграф 1 от посочената директива. Действително Е. Ю. и С. М. са на територията на Република България, но видно и от мотивите на Решението на Съда на ЕС това само по себе си не е основание за предоставяне на хуманитарен статут.

Следва да се отбележи, че по отношение на молбата на С. М. са спазени изискванията на чл.15 от Закона за закрила на детето, като е изискан и получен социален доклад относно детето. Въпреки, че в докладва се посочва, че жалбоподателката е социално интегрирана, то е посочено и, че преценката за предоставяне на статут е на ДАБ. В случая председателя на ДАБ при МС е разгледал подробно молбата и през призмата на принципа за най-добър интерес на детето, като е взел предвид изготвения социален доклад, е направен извода, че не съществува реален риск от тежки посегателства по смисъла на чл.9 ЗУБ, поради което искането за международна закрила в тази част е неоснователно. Правилно е преценено, че предвид липсата на добре обосновани опасения от преследване и индивидуализиране на заплахата за живота, безогледното насилие в К. следва да е изключително, каквото от справката не се установява. В дадената информация по време на интервюто се сочат заплахи от преследване, но същите не са конкретизирани от кого, поради каква причина, от кога датират, защо, нито се сочат насилие и безредици в страната им по произход. Такива не се установяват и от доказателствата по делото. Ето защо следва извода, че причините за напускане на страната са от криминален и в този смисъл –личен характер, извън приложното поле на ЗУБ. Настоящата съдебна инстанция при преценката си взема предвид изводите, направени в Решение № 1878/20.02.2023г. на ВАС по адм. дело №8939/2022г. по описа на ВАС, в което е посочено, че при така установените фактически констатации обсъждането на най-добрия интерес на детето не може да замести липсата на установени от органа други причини от хуманитарен характер по смисъла на чл.9 ЗУБ, като обратното би довело до заобикаляне на закона.

Предвид изложеното, с оспореното решение административният орган правилно е приел, че не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут и статут на бежанец на жалбоподателя. Не са налице основания за отмяна на оспореното решение, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 18.06.2026г. на Ю. Е., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданка на К., лично и като законен представител на малолетното си дете С. М., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданка на К., срещу Решение № 925/08.06.2026г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което им е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ:

